
V
B
J
C
14373
I

B. Wincenty Kadłubek –

Starowolskiego Szymona Krótkie zebranie życia b. Wincentego Kadłubka –

KROTKIE ZEBRANIE ZYCIA, B. WINCENTEGO KADŁVBKA,

Polaká z Fámiliey ROZYCOW

W przod Biskupá Krákowskiego, á potym w Klasztorze Iędrzeiowskim, Zakonu Cystercyenskiego Professá. z szerokiego opisánia Zywotá iego, przez dawnych y teráznieyszych Historykow Polskich wydánego.

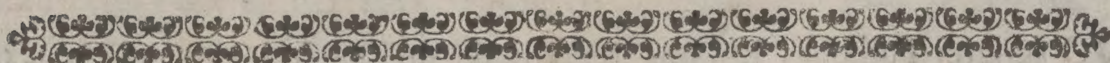

OSOBLIWIE

PRZEZ

X. SYMONA STAROWOLSKIEGO,

Kántorá Kosciołá Kollegiatey Tarnowskiey.

W KRAKOWIE,
W Drukárni Fránćiszká Cezárego, I. K. M. y I. M. X. Biskupá Krákowskiego, Xiążęćiá Siewierskiego, Typogr.

Krotkie zebránie Zyćia, Błogosłáwionego WINCENTEGO KADŁVBKA.

I.

MAż świątobliwy WINCENTY KADŁVBEK, vrodźił śię przed Rokiem Páńskim 1200 we Wśi Kárwowie w Woiewodztwie Sandomirskim, blisko Opátowá leżącey, dźiedźiczney, z Rodźicow Szláchetnych Polákow, y pobożnych Kátolikow, z Oycá Boguchwáłá Kádłubká, Herbu y Fámiliey Poiárow, álbo Rożycow, z Mátki Bogny, álbo Benigny Małżonkow. O czym piszą Ian Długosz, w Roku 1207. *Tomo primo suarum Historiarũ, Lib. 6. fol.* 539. 556. & 562. *Martinus Cromerus*, w Roku 1206. *fol.* 127. & 129. *Matthias Miechouiensis, Anno* 1207. *Lib.* 3. *pag.* 118. *Abraham Bzouius in Annalibus Ecclesiasticis, ad Annum* 1219. *fol.* 256. *Cathalogus Episcoporum Cracouiensium. Bielski, fol.* 143. *Vbißowski, Tartouius, Starowolski, Okolski Tomo secundo, fol.* 637. *sub stemmate Rosa.* Fortecá Duchowna Korony Polskiey, *fol.* 67. *Bartholomæus Paprocki*, y inni.

II.

PO Chrzćie, od Rodźicow z wielką pilnośćią w świątobliwośći y boiáźni Bożey wychowány, do szkoł ná náuki posłány, bystrośćią rozumu swego innych rowiennikow swoich celował. A ták w látá podroższy ná słuchánie Pismá Swiętego, y Theologiey vdał śię, ktorą zupełnie zgrontowáwszy, Mágistrem został. Iáko o tym piszą wszyscy Historycy wyżey pomięnioni.

III.

KApłánem zostawszy, nie tylko ludu pospolitego, ále też y zacnych Osob, y Przełożonych oczy ku sobie obroćił, ták dálece; iż wielcy ludźie WINCENTEGO konwersácyey swoiey mieć, zá rzecz sobie osobliwą rozumieli; widząc w nim wysokie cnoty, zwłászczá osobliwą miłość przećiw Bogu, y doskonáłość żywotá duchownego (ktorá śię zásadza ná Theologicznych y Kárdynálnych cnotách,) ktoremi tęn Mąż Boży świećił, *haud aliter* (mowi *Tartouius in vita eius*) *atq; Stella matutina in medio nebulæ.* Osobliwie iednák był wielce miły w oczách Pełki álbo Fulkoná Biskupá ná on czás Krákowskiego; ktory *permotus Beati Viri integritate*, (mowi Historyk) Sándomirską przyozdobił go Prepozyturą.

IV.

PO śmierći Fulkoná, Biskupá Krákowskiego, zá zgodną á ná on czás wolną Elekcyą, Przezacney Kápituły Krákowskiey, lubo nie był *in gremio*, wielebnego Zgromádzenia; iednák dla doskonáłośći Chrześćiáńskiey, godnym Káthedry osádzonym został. Od Innocencyuszá III. potwierdzony, od

ny, od Henryká Arcybiskupá Gnieźnieńskiego ná Biskupſtwo ieſt poświęcony. Oczym ſzeroko świádczy *Cathalogus Epiſcoporum Cracouien fol.* 47.

V.

NA Biskupſtwie przez lat dźieśięć (inni piſzą przez lat blisko dwánaśćie) zoſtáiąc, codźiennie ná więkſze y wyżſze poſtępował żyćia pobożnośći y miłośierne vczynki. Dźiedźiczne dobrá ſwoie, to do Klaſztorow Cyſtercyeńskich wiecznie oddáiąc; to zubożáłe Kośćioły doſtátniemi fundácyámi (iáko Klecki) vbogacáiąc; to bogátymi áppáratami (iáko Káthedrálny Krákowski y Kázmierski) to innemi donátywámi przyozdobiáiąc. Był w oſobliwym poſzánowániu v Leſzká białego Monárchy Polskiego, y Kolománná Krolá Hálickiego, z ktorego rąk ná głowę ſwoię, z Błogosłáwioną SALOMEA, Krolewską przyiął Koronę. Oczym *Cromerus, & vita B. Salomeæ.*

VI.

POtym w Roku 1218. vważáiąc ſobie, iáko ná wyſokim vrzędźie ludźie zoſtáiączy, częſto nisko ſpadáią: nie dbáiąc ná perſwázye Leſzká białego y Kápituły Krákowskiey; *ſub Honorio III.* (mowi Długoſz *fol.* 556.) *Ducalem & Capitularem renitentiam expugnauit.* y ták w Klaſztorze Iendrzeiowskim, zá Theodoryká Opátá, hábit zakonny przyiąwſzy, potym ſolenną vczynił profeſsyą.

VII.

W Tymże Klaſztorze, przez lat pięć zoſtáiąc, wſzyſtkie dni y godźiny ſwoie ná czytániu y pisániu kśiąg, w dobrowolnym vboſtwie (*nudus nudum* mowi Miechowitá *ſecutus Chriſtum*) w posłuſzeńſtwie, czyſtośći, pokorze, ćierpliwośći, trzezwiośći, bogomyślnośći, y innych rozlicznych trwał cnotách.

VIII.

IEſzcze zá żywotá Pan Bog iego świątobliwość oſobliwym cudem chćiał świátu obiáwić; álbowiem w ćiemney podczás Iutrzniey zoſtáiącego celli; záſtał Superior klęczącego świátłośćią niebieską otoczonego.

IX.

LAt pięć w Zakonie przeżywſzy świętymi opátrzony Sákrámentámi, dniá oſmego Márcá. Roku Páńskiego 1223. czyſtą duſzę ſwoię w ręce oddał Boskie. Oczym Długoſsius: *Laborum ſuorum immarceſcibilem Coronam à Chriſto, propter quem omnia deſeruerat percepturus, carnis ergaſtulo ſolutus eſt. Et Tarlouius in vita eius. Anno* 1614. *edita, à M. Andrea Schoneo. Theologiæ Doctore, Academiæ Cracouien: Rectore, approbata.*

X.

CIáło iego z wielką vczćiwośćią w Zakonną Cucullę y Pálliuſz Arcybiskupi przybráne, w máłym chorze, przed wielkim Ołtarzem, w pośrodku, w Klaſztornym Kośćiele, w grobie z cegieł złożonym, przy Zgromádzęniu ludźi, ieſt pochowáne, ná lewey ſtronie, dano w murze kámień biały, ná ktorym byłá iego oſobá wymálowána, z tą inſcrypcyą. *Hic iacet*

Vincen-

Vincentius Kadłubek, Episcopus Cracouien. Monachus Andreouien. Ten Kámień do tych czas w ołtarzu ieſt S. Jędrzeiá, támże w Klaſztorze.

XI.

ZAraz po śmierći, według poſpolitey trádycyey rożnemi Bog Sługę ſwego WINCENTEGO, sławić począł cudámi, ktore wyrażáły rożne Wotá ſrebrne, woskowe y inne metalne, od ludu poſpolitego, ná śćienie przed wielkim Ołtarzem przy grobie iego záwieſzone. Jáko świádczy *Starouolſcius pag. 89.* w te słowá: *ſemper igitur parietes pleni fuêre appenſorum inſignium perennis gratitudinis, effigiatorum è cera teſtimoniorum. Semper altare maius, ante quod depoſitus fuerat, reſplendebat diuerſorum Metallorum tabellis. Multis ſiquidem mortuis vitam, cæcis viſum, claudis greſſum, & varijs languoribus oppreßis, ac in maximis neceßitatibus conſtitutis, ſanitatem, leuamen, adiutorium, conſolationesq; Diuus iſte impetrabat.*

XII.

GDy od wſzytkiego ludu, tám częſto, do grobu iego przychodzącego; to Błogosłáwionym, to Swiętym, (ma tęn tytuł y od Authorow ápprobowánych, iáko to: *à Martino Baronio, Starouolſcio, Okolſcio*) był *publicè* názywány. Roku Páńskiego 1634. *de licentia loci Ordinarij* dniá 19. Sierpniá, przy niezliczonym Zgromádzeniu ludźi, przez X. Remigianá Koniecpolskiego, Biskupá Chełmskiego, do wſpániále wyſtáwionego grobu Mármurowego, ieſt Ciáło iego, słodką wonność z śiebie wydáiące, (ktorą ná ten czás będączy czuli) przenieśione, y przy tymże grobie blisko drzwi kośćielnych wielkich ieſt Ołtarz ku czći iego wyſtáwiony. Ná ktorym codźiennie Mſze Swięte bywáią odpráwowáne.

XIII.

POtwierdza y do tych czas Pan Bog świątobliwość Sługi ſwego, álbowiem przy grobie iego, ślepi wzrok, chrámi chod, głuſzy słuch, powietrzem záráżęni zdrowie, od czártá opętáni wolność, konáiączy, w wodách zátopieni, źiemią záwáleni, y rożnymi ſpoſobámi cále vmárli, żywot. puchlinámi, gorączkámi, káłkułámi, kołtanámi, y innemi przypadkámi, ludźie ſtrapieni y záráżeni, ofiárowáni, zdrowi do domow ſwoich powracáią. Te wſzytkie cudá, to pisárze Zywotá iego, to rożni Káznodźieie, *publicè ex ambona*, ludźiom rożnych ſtron y kráin, z Kompániámi przychodzącym, iáko *Deus mirificauit SanEtum ſuum*, ná większą część y chwałę tego Bogá, ktory ieſt *mirabilis in SanEtis ſuis*, opowiedaią.

Biblioteka Jagiellońska
stdr0010215

